

MEER BOEKEN VAN JOHN FLANAGAN

De Grijze Jager-serie

- Boek 1 *De ruïnes van Gorlan*
- Boek 2 *De brandende brug*
- Boek 3 *Het ijzige land*
- Boek 4 *De dragers van het Eikenblad*
- Boek 5 *De Magiër van Macindaw*
- Boek 6 *Het beleg van Macindaw*
- Boek 7 *Losgeld voor Erak*
- Boek 8 *De koning van Clonmel*
- Boek 9 *Halt in gevaar*
- Boek 10 *De keizer van Nihon-Ja*
- Boek 11 *De verloren verhalen*
- Boek 12 *De koninklijke leerling*
- Boek 13 *De Clan van de Rode Vos*
- Boek 14 *Het duel bij Araluen*
- Boek 15 *De vermiste prins*
- Boek 16 *De vlucht uit Falaise*

De Grijze Jager – De vroege jaren-serie

- Boek 1 *Het toernooi van Gorlan*
- Boek 2 *De Slag op de Heckingse Heide*

Grijze Jager-novelle De jacht op het schaduw-dier

De Broederband-serie

- Boek 1 *De outsiders*
- Boek 2 *De indringers*
- Boek 3 *De jagers*
- Boek 4 *De slaven van Socorro*
- Boek 5 *De Schorpioenberg*
- Boek 6 *De Spookgezichten*
- Boek 7 *De Caldera*
- Boek 8 *De terugkeer van de Temujai*
- Boek 9 *De jacht op de Wolfswind*

www.degrijzejager.nl
www.grijzejager.be
www.facebook.com/degrijzejager
www.instagram.com/degrijzejager.nl

JOHN FLANAGAN

DE JACHT OP DE WOLFSWIND

GOTTMER

Haarlem

Kijk voor meer informatie over de kinder- en jeugdboeken van de
Gottmer Uitgevers Groep op www.gottmer.nl

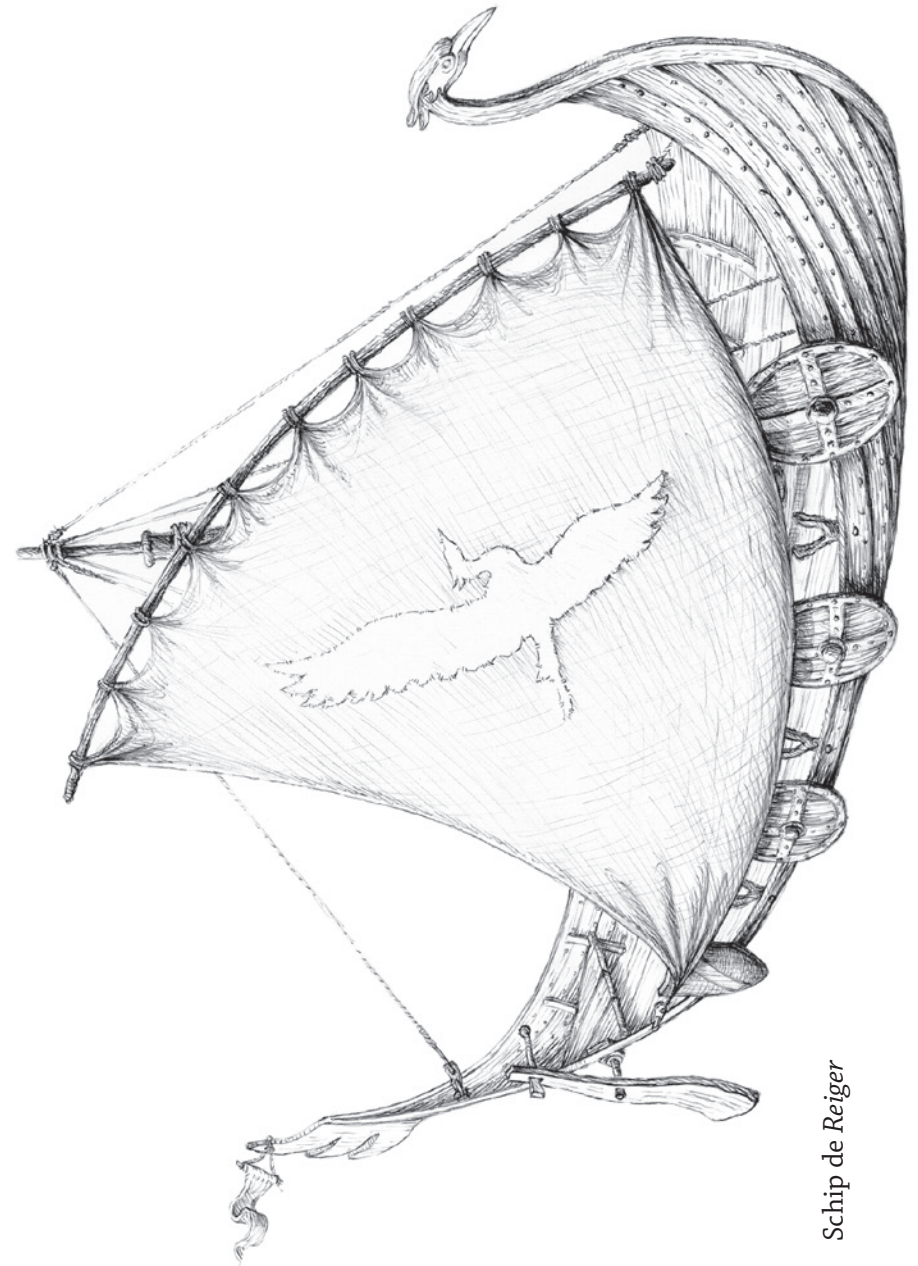

Eerste druk 2022 (paperback)
Tweede druk 2022 (gebonden editie)

© 2022 John Flanagan
Oorspronkelijke titel: *Brotherband, Book Nine: The Stern Chase*
Oorspronkelijke uitgever: Random House Australia

Voor het Nederlandse taalgebied:
© 2022 Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV,
Postbus 317, 2000 AH Haarlem (e-mail: info@gottmer.nl)
Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV maakt deel uit van de
Gottmer Uitgevers Groep BV
Vertaling: Wybrand Scheffer
Omslagontwerp: www.blacksheep-uk.com
Omslagillustratie: Bart Bus
Illustratie de *Reiger*: David Elliot
Kaart Skandia en buurlanden: Mathematics en Anna Warren
Ontwerp omslag en binnenwerk: Rian Visser Grafisch Ontwerp
Zetwerk: Crius Group
Druk en afwerking: Wilco BV, Amersfoort

ISBN 978 90 257 7630 5 (paperback)
ISBN 978 90 257 7629 9 (gebonden)
ISBN 978 90 257 7628 2 (e-book)
NUR 283

Schip de *Reiger*

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeleenvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op een andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

VERKLARING VAN EEN PAAR ZEILTERMEN

Omdat het in dit boek onder andere over zeilen gaat, is het misschien handig een paar van de veelvoorkomende termen bij het zeilen uit te leggen.

Maak je geen zorgen: het boek staat helemaal niet vol met allerlei ingewikkelde technische details, en ook als je nog nooit gezeild hebt begrijp je vast wel wat er aan de hand is. Maar om het verhaal echt goed te kunnen meebeleven kan een klein beetje kennis van de zeiltermen geen kwaad.

Hier dus wat begrippen, in willekeurige volgorde:

Boeg: De voorkant van het schip, ook wel de voorsteven genoemd.

Achterschip: De achterkant van het schip, ook wel de achtersteven genoemd.

Bakboord en **stuurboord:** De linker- en de rechterkant van het schip, als je op het dek met je gezicht naar de boeg staat. Er bestaan allerlei ezelsbruggetjes om te onthouden welk van de twee aan welke kant is, maar het eenvoudigst is wel dat in 'stuurboord' de r van rechts zit en in 'bakboord' de k van links.

Dwarsgetuigd: Bij een dwarsgetuigd schip staan de zeilen dwars op de lengterichting van het schip (zoals bij de wolvenschepen van de Skandiërs).

Langsgetuigd: Bij een langsgetuigd schip staan de zeilen in de lengterichting van het schip (zoals bij de Reiger).

Ra: Rondhout aan de bovenkant van het zeil van een dwarsgetuigd schip.

Gaffel: Rondhout aan de bovenkant van het zeil van een langsgetuigd schip.

Romp: Het karkas van een schip.

Kielbalk: De 'ruggengraat' van de romp.

Roer: Het 'stuur' van het schip. Het roerblad zit met roerpennen bevestigd, meestal aan de achtersteven, en steekt in het water.

Helmstok: Het handvat waarmee het roer kan worden bediend.

Verschansing: Het deel van de zijkant van een schip dat boven het dek uitkomt.

Korvijagels: De houten klossen waar touwen aan vast worden gemaakt.

Oploeven: Naar de wind toe draaien.

Afvallen: Van de wind af draaien.

Loefzijde: De kant van het schip waar de wind vandaan komt.

Lijzijde: De kant van het schip die van de wind is afgekeerd.

Benedenwinds: Het gebied (ten opzichte van jezelf) waar de wind heen gaat.

Overstag gaan: Het schip een andere kant op sturen zodat het door de wind heen draait. Je kunt met een zeilschip niet recht tegen de wind in varen. Daarom moet je steeds overstag gaan, zodat je al zigzaggend je bestemming bereikt.

Halzen: Als een schip overstag gaat, draait het door de windrichting heen om van koers te veranderen. Bij halzen draait het schip juist van de wind weg, in een veel grotere boog. Wolvenschepen waren er niet op gebouwd dat de wind vol van voor in het zeil blies, daarom was halzen een veiligere manier om overstag te gaan.

Windvaan: De wimpel op de achtersteven die de windrichting aangeeft.

Strijken: De zeilen neerlaten.

Trimmen: De stand van de zeilen aanpassen, zodat je de maximale snelheid bij een bepaalde koers kunt halen.

Reven: Een deel van het zeil op de ra of de gaffel binden, waardoor het oppervlak van het zeil kleiner wordt. Dit gebeurt als het erg hard waait.

Reefknuttels: Touwtjes in een rechte lijn naast elkaar, op ongeveer een derde van het zeil. Hiermee kan een stuk van het zeil worden opgebonden als besloten wordt om te reven.

Val: Het touw waarmee het zeil gehesen wordt.

Schoot: Het touw waarmee je het zeil kunt straktrekken.

Stag: Dik touw van de top van de mast naar een bevestigingspunt op het dek. Er waren vroeger een **voorstag** en een **achterstag**. Je mag zelf raden welke naar welk deel van het schip leidde.

Tuig of tuigage: Nee, dit is niet de grootste onruststoker aan boord, maar een verzamelnaam voor alle zeilen, touwen en rondhouten (mast, ra, gaffel, giek) op een schip.

Rak: Een bepaalde afstand in dezelfde koers varen. Het betekent ook: een recht stuk van een vaarwater (een rivier bijvoorbeeld) tussen twee bochten.

Zo, nu weet je zo'n beetje hoe het bij het zeilen allemaal heet. Welkom aan boord en veel plezier in de wereld van *Broederband!*

John Flanagan

DEEL 1

DE NIEUWE
REIGER

HOOFDSTUK 1

Hal glimlachte terwijl de *Reiger* soepel door het water sneed en sierlijk op en neer deinde. Het schip scheerde over de bescheiden, gelijkmatige golven en het water spatte door de snelheid aan weerszijden van de boeg hoog op.

Het voelde weer fijn, de lichte trilling in de helmstok en de beweging van het dek onder zijn voeten. Hij had de afgelopen winter samen met zijn bemanning aan de nieuwe *Reiger* gewerkt en hij genoot ervan weer op zee te zijn en aan het roer te staan.

Ze voeren voor de kust van Zonderland, een flink stuk ten westen van Hallasholm, en maakten de laatste proefvaarten met het nieuwe schip.

‘Ze is absoluut sneller dan de oude *Reiger*,’ zei hij tegen Stig, die vlak naast hem stond en de bolling van het zeil in de gaten hield.

Zijn stuurman glimlachte. ‘Ik had niet anders verwacht,’ zei hij. ‘Ze is tenslotte ook twee meter langer.’

Hal knikte. Door de extra lengte zou het schip zeker sneller door de golven snijden. En hij had ook tijd gehad om met de zeilen te experimenteren – met hun vorm en door ze met extra naden te verstevigen, zodat er een gladdere, efficiëntere bolling ontstond als de wind ze strak blies. Daarnaast had hij de mast en de ra’s verlengd, zodat het nieuwe schip meer zeil kon dragen dan het oude.

Het resultaat mocht er alles bij elkaar zijn, vond hij. Eén ding zat hem nog wel een beetje dwars, en dat was ook een van de redenen waarom ze nu op zee waren – hij wilde het schip onder uiteenlopende omstandigheden testen om te zien of het maximaal presteerde.

‘Klaar om overstag te gaan!’ riep hij naar Ulf en Wulf, die gehurkt op het middendek zaten, bij de schoten en vallen waarmee ze de zeilen controleerden.

Wulf gebaarde dat ze hem gehoord hadden en klaar waren.

‘Ree!’ riep hij, en hij duwde de helmstok opzij tot het schip recht op de wind kwam te liggen.

Terwijl het schip de draai maakte streek de tweeling het ene zeil en hesen ze het andere in top.

Dit dus, dacht Hal, die in de draai van de boeg een lichte aarzeling voelde. Ze hadden genoeg snelheid en stuwkracht om de manoeuvre zonder problemen af te maken en de wind blies het nieuwe zeil binnen enkele tellen met een doffe klap strak. Ze voeren keurig hun nieuwe rak en de aarzeling had nauwelijks iets betekend. Maar ja, dacht Hal, het was er wel geweest. Hij had het al eerder gevoeld, toen het minder hard had gewaaid dan de stevige bries die hen nu voortstuwde.

‘Schoten los!’

De tweelingbroers lieten de touwen vieren waarmee ze het zeil controleerden, waardoor het iets bollier kwam te staan en de spanning erin verminderde. Naarmate de druk minder werd nam hun snelheid af, tot de *Reiger* met een rustig gangetje en op de wind van bakboord doorvoer.

Hal wachtte, zich bewust van de vragende blik waarmee Stig hem aankeek. Thorn zat op zijn vaste plek bij de kiel en keek hem ook aan. Beide vrienden wisten precies waar Hal nu mee bezig was. Ze hadden het eerder die dag al besproken, voordat ze voor deze laatste proefvaarten waren vertrokken.

‘Nog steeds die hapering?’ vroeg Stig zachtjes.

Hal knikte. ‘Ik probeer het nog een keer,’ antwoordde hij, en hij riep naar de tweeling. ‘Klaar om overstag te gaan!’

Wulf gebaarde dat zijn broer en hij er klaar voor waren, en Hal gaf de bekende opdracht: ‘Ree!’

Hij gaf de helmstok een slinger en de boeg begon naar de wind toe te draaien. Maar dit keer had het schip de snelheid en stuwkracht niet, waardoor de beweging langzamer en aarzelender verliep. Hal voelde de weerstand door de romp trekken toen de boeg omhoogkwam en door de wind probeerde te draaien, maar even later weer naar stuurboord terugviel. Het zeil bewoog wild heen en weer, en de wind verdween eruit, waardoor de *Reiger* wegzakte, tegen de draai in, en met flapperend zeil en losse schoten stilviel. Daarna begon de boeg nog verder naar stuurboord te draaien en kwam de wind weer in het zeil, en toen Ulf en Wulf de schoten aanhaalden kwam het zeil strak te staan, kreeg het schip weer vaart en sneed het even later weer door het water, terug naar het oorspronkelijke bakboordrak.

Stig schudde zijn hoofd en keek Hal met een bezorgde blik aan. ‘Het oude schip was hier zonder problemen overstag gegaan,’ zei hij.

Hal haalde zijn schouders op. Hij wist tamelijk zeker waar het aan lag, en het leek hem eenvoudig op te lossen. ‘De boeg ligt te laag in het water. Daardoor ondervindt ze weerstand in de draai,’ zei hij tegen Stig. ‘We moeten een nieuw evenwicht zoeken.’

Hij richtte zich tot Ingvar en Jesper, die de gebeurtenissen vanaf de roeibankjes aan bakboord, een paar meter achter de mast, hadden gadeslagen.

‘Zet het vat eens een meter naar achteren,’ gebod Hal. De twee kwamen haastig overeind en liepen naar het verhoogde middendek. Daar stond, precies op de door Hal op iedere halve meter gemarkeerde middenlijn, een twintiglitervat water.

De jongens tilden het vat over de kalklijn naar achteren, tot het ongeveer op de door Hal aangegeven plek stond. Daarna

volgden nog een paar kleine aanpassingen, tot de positie perfect was. Ze wisten dat Hal, wanneer hij het over een meter had, niet negentig centimeter of een meter en nog wat bedoelde. Dan bedoelde hij precís een meter.

Toen ze tevreden waren draaide Jesper zich naar Hal om om aan te geven dat ze klaar waren. Meteen daarna gingen ze weer terug naar de roeibankjes, vanwaar ze nieuwsgierig keken naar wat hun skirl verder ging doen.

Hal knikte. 'Zo moet het beter zijn,' zei hij zachtjes tegen Stig.

Het vat zat tot de rand vol en woog dus twintig kilo. Door het naar achteren te schuiven veranderde het evenwicht van het schip en kwam de boeg iets verder omhoog. Hal stuurde het schip weer in de wind. Uit gewoonte begonnen Ulf en Wulf de schoten alweer aan te trekken en het zeil strak te trekken, maar Hal gebaarde dat ze dat niet moesten doen. Hij wilde juist langzaam blijven varen, want dan kon hij voelen of de *Reiger* nu beter reageerde.

Hij keek naar het zeil, en daarna naar het vaantje. Het zeil stond bol, maar niet zo strak. De wind kwam van bakboord.

'Klaar om overstag te gaan!' waarschuwde hij, en daarna: 'Ree!'

Hij duwde de helmstok van zich af en de boeg draaide in de wind. Dit keer voelde hij geen aarzeling toen het schip op de helmstok reageerde. De boeg draaide in één soepele, gecontroleerde beweging door, en intussen viel de wind weg uit het zeil en begon het te flapperen. Ulf en Wulf lieten het razendsnel zakken en hesen vloeiend het stuurboordzeil in top.

Ze hoorden het vertrouwde *WOESJ!* zodra de wind in het zeil kwam, de tweeling de schoten aanspande en het zeil zich bolde. De *Reiger* schoot vooruit op het nieuwe rak en maakte algauw flink snelheid. Hal kon een tevreden glimlach niet onderdrukken.

'We proberen het nog een keer,' riep hij, waarna ze de handelingen herhaalden: snelheid minderen en het schip door de wind heen naar stuurboord draaien.

Opnieuw vertoonde het schip bij deze manoeuvre geen enkele aarzeling. De draai naar het nieuwe rak verliep soepel en de *Reiger* maakte vrijwel meteen snelheid. De lach op Hals gezicht werd steeds breder, en intussen bewoog hij de helmstok zachtjes heen en weer. Hij genoot als vanouds van de lichte trillingen die via de helmstok zijn handen bereikten, trillingen die hem vertelden dat zijn schip een levend wezen was, en geen levenloze verzameling hout, touw en canvas. Ze was van hem, klaar om te doen wat hij verlangde, en dat op sierlijke en soepele wijze. Hun snelheid nam geleidelijk verder toe, en doordat de tweeling de schoten strak hield, helde de *Reiger* steeds verder naar stuurboord over.

'Een beetje vieren,' riep hij, en zodra de tweeling de opdracht uitvoerde kwam het schip overeind.

De boeg sneed als een reusachtig mes door het oppervlak en het water spatte naar beide zijkanten hoog op. Anders dan je misschien zou verwachten, zorgde het vieren van de zeilen ervoor dat het schip wat meer rechtop kwam te liggen, waardoor het lichter over het water scheerde en meer snelheid maakte.

Het was een opwindend gevoel, maar er ontbrak wel iets aan. Op de oude *Reiger* had een oneffenheidje in de romp of de kiel ervoor gezorgd dat het schip, als het zo licht over het water scheerde, een klein beetje trilde, en dat klonk in de hele romp door.

Het kwam door een oneffenheid, maar Hal was er erg aan gehecht geraakt. Nu zo'n trilling op dit schip ontbrak merkte Hal dat hij die miste. Hij vroeg zich af of hij de nieuwe romp en kiel net zo kon laten zoemen. Als ze terug in Hallasholm waren, moest hij niet vergeten om daar wat mee te experimenteren.

'Hal?' vroeg Stig zachtjes.

Hij schrok op uit zijn gedachten. Zo over het water scheren was opwindend, maar er zaten ook gevaren aan. Hij had nu nog controle over het schip maar het scheelde niet veel, en dat het nu heen en weer begon te rollen, waarbij elke zijwaartse beweging net iets feller was dan de vorige, was daar een teken van.

Als dit nog lang zo doorging zouden de bewegingen een eigen leven gaan leiden en kon hij er aan de helmstok niets meer tegen beginnen. Als dat gebeurde werden de rollende bewegingen steeds feller en sneller, tot hij alle controle kwijtraakte of het schip kapseisde.

‘Een beetje vieren!’ riep hij naar de tweeling, en ze lieten gauw wat van de wind uit het zeil lopen. De *Reiger* kwam meteen weer rustiger op het water te liggen en gleed even later soepel en gehoorzaam over zee.

Stig schudde zijn hoofd. ‘Ik zal daar nooit aan wennen,’ zei hij. Hal knikte. ‘Ze noemen het niet voor niets een doodsrol.’

Thorn begreep dat het experiment voorbij was en voegde zich bij zijn vrienden op het achterdek. Hij wees naar het vat op het middendek.

‘Daarmee loste je het op, hè,’ zei hij. ‘Maar moeten we voortaan altijd met een vat water op het middendek varen?’

Hal schudde zijn hoofd. ‘Nee, als we weer thuis zijn haal ik de mast wel een stukje achteruit,’ zei hij. ‘Dan komt er genoeg gewicht op het achterschip om de boeg hoog te houden.’

Thorn knikte. Hij was een ervaren zeeman en hij wist hoe een schip hoorde aan te voelen. Daarom had hij ook wel gemerkt dat de *Reiger* op een traag rak de neiging had te gaan krabben. Maar hij beschikte niet over de kennis en de technische handigheid om zo’n probleem dan ook op te lossen. Dit soort dingen liet hij graag aan zijn jonge skirl over.

‘Als jij het zegt,’ antwoordde hij.

Stefan, die ook had gemerkt dat het experiment voorbij was en dat de *Reiger* weer op weg naar huis was, had zijn vaste uit-

kijkplek in de top van de mast ingenomen. Zijn stem schalde over het hele schip.

‘Zeil in zicht!’ riep hij. ‘Ik zie een schip aan bakboord!’

HOOFDSTUK 2

Alle hoofden draaiden zich naar de kant waar zijn gestrekte arm naartoe wees. Maar vanaf het dek was er nog niets te zien. Na enkele seconden verbeterde Stefan zijn eerste waarne-
ming.

‘Niet één, maar twee schepen! Vlak bij elkaar!’ riep hij.

Hal en Stig wisselden een snelle blik uit. Het kwam wel vaker voor dat twee schepen samen een tocht maakten, maar meestal voeren ze toch in hun eentje. Twee schepen vlak bij elkaar wees vaak op onheil.

Stig liep naar de verschansing aan stuurboord, pakte een van de touwen vast en klom met een handig sprongetje op de rand. ‘Ik zie ze!’ riep hij, net op het moment dat Stefan meer details doorgaf.

‘Hun zeilen zijn gestreken! Ze liggen naast elkaar!’

Hal voelde zijn hartslag omhooggaan. Twee stilliggende schepen vlak naast elkaar, en allebei met gestreken zeilen – Stefans waarschuwing, *zeil in zicht*, was de standaarduitdrukking wanneer er een schip in hun blikveld verscheen –, wees bijna altijd op problemen.

Stig verschaftte bijna meteen de informatie die dat bevestigde. ‘Ze zijn in gevecht met elkaar!’ riep hij. ‘Het dichtstbijzijnde schip is een kaper, en ze ligt vlak naast het andere, klaar om te enteren.’

Hal keek vanaf het achterdek over de *Reiger* uit. Alle bemanningsleden keken vragend zijn kant op. ‘In de wapens!’ gebod hij.

De bemanning haastte zich naar de roeibankjes, want daar bewaarden ze hun persoonlijke wapens. Hal gebaarde naar Edvin, die met zijn zwaard om zijn middel gespet net tussen de anderen vandaan kwam. De schilden hingen naast elkaar aan de verschansing van het schip.

‘Wil je mij mijn zwaard geven?’ vroeg Hal, en Edvin kwam naar het achterdek om het zwaard van zijn skirl uit diens eigen kastje te halen. Hal pakte het wapen aan, en terwijl Edvin de helmstok overnam gespte de skirl zijn riem om, zodat zijn zwaard op zijn heup kwam te hangen. Met een dankbaar hoofdnikje nam hij daarna de helmstok weer over.

‘Ulf! Wulf! Ik stuur haar zo scherp op de wind als ze verdragen kan.’

De broers knikten dat ze het begrepen hadden en bogen zich over de schoten van de zeilen. De twee schepen lagen in de onhandigst denkbare positie om snel bij ze te komen, vanaf de *Reiger* gezien vrijwel precies recht in de wind. Hal duwde de helmstok zachtjes van zich af en bracht het schip in de wind, tot het zeil aan de langste kant begon te flapperen. Daarna stuurde hij een paar graden terug en stelden Ulf en Wulf het zeil bij.

Thorn kwam weer naar het achterdek om met zijn skirl te overleggen. Hij was aan boord van het schip de gevechtsleider en hij zou de bestorming van de vijandelijke kaper leiden. Hij had net de houten haak die hij gewoonlijk omhad afgedaan en bond nu zijn zware knuppelarm om. Hij wierp Hal een vragende blik toe en keek zijn skirl aan. Hij vertrouwde volledig op het beoordelingsvermogen en de vaarkunst van de jonge zeeman.

‘Over twee lange rakken zijn we erbij,’ zei Hal, die de onuitgesproken vraag wel begreep. ‘We vallen ze aan via hun achter-schip, aan stuurboord.’

De gruisige krijger knikte instemmend. Hij had zoiets wel verwacht. Hij keek even naar Stig, die van de verschansing aan stuurboord af was gekomen en een paar oefenzwaaien met zijn bijl maakte.

‘Klaar?’ vroeg Thorn.

Stig grijnsde breeduit. ‘Ga je gang, ik volg jou,’ zei hij, en hij liep achter Thorn aan naar het voordek. De andere bemanningsleden stapten opzij om de twee krijgers die ze bij de bestorming van het andere schip voor zouden gaan door te laten. Jesper, Stefan en Ingvar zouden achter ze aan komen. Daarna kwam Edvin, en ten slotte Ulf en Wulf, die zo lang mogelijk bij de zeilen moesten blijven

Hal bleef aan de helmstok, tenzij het echt nodig was dat hij zich ook in het gevecht op het vijandelijke schip stortte.

Naast hem lag Kloef, met haar kin op haar uitgestrekte voorpoten. Haar ogen schoten heen en weer en hielden de voorbereidingen van de bemanning in de gaten. Toen ze hun wapens omgordden en hun posities innamen, klonk er van diep uit haar binnenste een laag, rommelend gegrom. Ze wist wat er ging gebeuren. Ze had het eerder meegemaakt.

‘Rustig,’ waarschuwde Hal. ‘Jij blijft hier.’

Bij wijze van antwoord gromde de hond nog wat dieper.

Hal had niet alleen vanuit zijn rechtvaardigheidsgevoel besloten om het belaagde schip te hulp te komen. Enkele jaren geleden had oberjarl Erak contracten en verdragen met de andere landen aan de Stormwitsee getekend, waarin Skandia met zijn machtige vloot krijgsschepen als hoeder van de vaarroutes op zee was aangewezen.

Na een lange geschiedenis als aanvallers hadden de Skandische wolvenschepen zich er nu toe verplicht om mee te werken aan het uitbannen van piraterij en het verzorgen van bescherming, zodat handelsschepen veilig hun werk konden doen.

En zo was het een dure plicht voor Hal om, als hij zag dat pi-

raten een handelsschip aanvielen, hulp te bieden en de zeerover tot zinken te brengen of de bemanning gevangen te nemen.

‘Klaar om overstag te gaan!’ waarschuwde hij. ‘Ree!’

Met de aangepaste afstelling van het zeil en de hoge snelheid van de *Reiger* zat er in het overstag gaan nu geen enkele aarzeling. De boeg draaide soepel door de wind. Het stuurboordzeil gleeed langs de mast naar beneden en even later stond het bakboordzeil in top, blies de wind het bol en bleef het mooi strak staan toen de tweeling de schoten flink aanhaalde.

Dat het schip bij de manoeuvre wat snelheid verloor was onvermijdelijk, maar binnen twintig meter op het nieuwe rak stormde de *Reiger* weer in volle vaart op haar doel af. Hal zag beweging bij de roeibankjes aan bakboord en daar verscheen Lydia, die het dek op kwam en naar hem toe liep. Over haar linkerschouder hing haar koker met pijlen, en aan haar riem haar atlatl.

Zij zou bij het komende gevecht op afstand strijd leveren. Hoewel ze zich prima staande kon houden in lijf-aan-lijfgevechten, was ze daar niet echt voor getraind. Vanaf een positie waar ze goed overzicht had, moest ze bescherming bieden aan de vechtende Reigers en met haar welgemikte pijlen dreigende vijanden uitschakelen.

‘Ze hebben ons nog niet gezien,’ stelde ze vast.

Hal hield de twee tegen elkaar aan liggende schepen scherp in de gaten. De bemanningsleden vormden één grote vechtende kluwen op de boeg van het handelsschip, een breed vaartuig met veel ruimte voor handelswaar, maar daardoor bepaald niet wendbaar. Lydia had gelijk. De piraten hadden uitsluitend oog voor hun buit en de bemanning van het handelsschip had zich teruggetrokken op de boeg, waar ze hun best deden de aanvallers van zich af te houden. Geen van beide groepen had het kleine Skandische schip in de gaten dat met grote snelheid dichterbij kwam.

‘Ik hoop dat dat zo blijft tot het te laat is... voor hen,’ antwoordde Hal. Kloef gromde weer. Hal keek omlaag en legde de hond met een streng gebaar het zwijgen op. Dat de hond hun komst zou aankondigen door eens flink te gaan staan blaffen was wel het laatste dat hij wilde.

‘Rustig, meid,’ waarschuwde hij en Kloef liet haar kin en haar poten zakken. Zachtjes nagrommend kwam ze weer tot rust.

‘We moeten weer overstag,’ zei Hal terwijl hij met zijn geofende oog de snelheid en de windrichting beoordeelde. Hij wilde de *Reiger* aan stuurboord langs het piratenschip laten glijden. Met de waarschuwing die hij net tegen Kloef had geuit in gedachten, floot hij zachtjes naar Ulf en Wulf. Met een handgebaar maakte hij duidelijk dat hij overstag wilde gaan, om meteen daarna tegen de helmstok aan te duwen.

Het scheepje ging zonder mankeren overstag en schoot in volle vaart op de twee andere schepen af. Hal zag nu dat de piraten hun schip met touwen aan het andere vast hadden gemaakt, zodat hun prooi niet kon ontkomen.

‘Wie zijn het?’ vroeg Lydia.

Hal dacht dat ze de piraten bedoelde. ‘Zo te zien zijn het Iberiërs. Er zitten ogen op de boeg.’

Hij had dit detail op hun vorige rak al gezien. Iberiërs schilderden graag ogen op de boeg van hun schepen. Het was een oude traditie, gebaseerd op al even oud bijgeloof. Hun voorouders geloofden dat die ogen hun schip in staat stelden in onbekende zeeën haar weg te vinden. Hal schudde meewarig zijn hoofd. Van alle zeevarende landen die Erak had benaderd, hadden de Iberiërs het meeste bezwaar gehad om voor de vlootbewaking door de Skandiërs te betalen. Dat kwam doordat de Iberiërs veruit de grootste belangen in de piraterij hadden.

De *Reiger* gleed gestaag dichterbij naar de twee andere schepen toe. De afstand was nu nog hooguit veertig meter. ‘Strijk het zeil!’ riep hij naar Ulf en Wulf.

Hij wilde niet op volle snelheid tegen het Iberische schip aan botsen. Zodra de tweeling de touwen losliet gleed het zeil in een rommelige hoop langs de mast naar beneden en verloor de *Reiger* onmiddellijk snelheid. Hal zag dat hij het precies goed had beoordeeld en even later gleed zijn schip met het laatste beetje snelheid tegen de zijkant van het piratenschip aan.

Jesper en Stefan slingerden enterhaken over de rand, tot ze stevig aan de verschansing van het Iberische schip zaten, en trokken daarna de touwen aan tot beide schepen tegen elkaar aan lagen. Zodra dat het geval was richtte Thorn zich tot de wachtende groep krijgers achter zich en gooide hij zijn beproefde strijdkreet eruit:

‘Eropaf!’

Toen sprong hij behendig op de reling van de *Reiger* en vervolgens op het piratenschip. Lichtjes met zijn zware knuppelarm slingerend ging hij op zoek naar een eerste slachtoffer. Stig volgde al snel en liep, met zijn strijdbijl in de aanslag, de linkerkant van het dek op. De rest van de Reigers kwam vlak achter hun leiders aan, stuk voor stuk met een eigen uitvoering van de strijdkreet van Thorn.

Ze zwermde over het hele dek van de Iberiër uit. Doordat alle bemanningsleden van de piraat aan boord van het handelsschip waren had de *Reiger* ongemerkt zo dichtbij kunnen komen. Luttele seconden later waren de schreeuwende Skandiërs het verlaten dek overgestoken en sprongen ze over op het handelsschip.

Ze werden pas opgemerkt toen ze de piraten al tot op enkele meters waren genaderd.